இரட்டைப் புலவர் சரிதம்

1913

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரட்டைப் புலவர் சரிதம்.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

தெய்வப்புலவ ரிரட்டையர்தஞ் சீர்ச்சரிதை
மெய்வைத்த விப்புவியின் மேவுவிக்கத்—தெய்வத்தஞ்
சித்தியொடு புத்திமகிழ் சிற்பரறு திக்கைமுக
வித்தகியி லெற்கருளிச் செய்வாய்.

நமக்குச் சிறிது காலமாகத் தமிழ்ப்புலவர்களின் சரிதங்களைப் படித்து வரவேண்டுமென்பதில் பிரம்பக் கவலை தோன்றி அவற்றில் கவனஞ் செலுத்திவந்தோம். நமது பார்வைக் கெட்டியன வெல்லாம் விநோதரச மஞ்சரி, புலவர் புராணம், பாவலர் சரித்திரதீபகம், அபிதானகோசம், முதலியவைகளே. நாமறிந்தமட்டிலும் இவைகளிற் காணப்படும் வரலாறுகள் வெறுங் கற்பனையாக விளங்குகின்றனவே யன்றிப் படிப்பவர் மனத்திற்குத் திருப்தி யுண்டாக்குந் தன்மையனவாகத் தோன்றவில்லை. ஒரு நூலின்கண்,

காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை ....(ந. சிறப்புப்பாயிரம்)

எனக்கூறும் தமிழ் நூல்விதியை அது செவ்வனே கூறப்படாமையால் கிரமப்படி சரிதம் அறிதல் அருமையாயிற்று. பாவலர் சரித்திர தீபகம், அபிதான கோசம், புலவர் புராணம் முதலிய நூல்கள் புலவர் சரிதங்களையெடுத்து விளக்கப்போந்தும், ஒன்றேடொன்று முரணியம், விரிவிற்கூறி விளக்கவேண்டுவனவற்றை விளக்காதும் ஒருவாறு சென்றன. புலவர் சரிதங்களை இதற்குமுன் அச்சிடுவித்தார் பலராயிருந்தும், அவர்தாமும் இவ்விஷயத்தைக் கவனித்தாரல்லர். ஆகலின், யாமும் அவ்வாறு ஒழிதல் நலமன்றென்று கேள்வியானும், சாதனங்களானும், தெரிந்தவற்றை யெழுதி வைப்பின் பின்னோர்க்குப் பேருபகாரமாமென்பதையு முன்னிட்டு இவ்விரட்டையர் சரிதத்தை எழுதத் தொடயுளோமாதலின், அறிஞர் குறைகூறுரென்க.

இனி, இரட்டைப்புலவர் சரிதம் வருமாறு:—

யோகாம்பெரிய சோழியர்வாழ் வுடையா ரீகை யுடையாராய்ப்
பாகாம்பழைய கல்வியினும்பயின்றோ ரென்னும் பரிசறிந்தோர்
ஏகாம் பரனூர் கச்சியுலா விசைக்கும் புலவ ரிரட்டையர்கள்
வாகாம் பதியா மிலந்துறையால் வழங்குஞ் சோழ மண்டலமே.
(சோழமண்டல சதகம்)

எனவருதலால், இப்புலவர்கள் சோழநாட்டிலுள்ள "ஆமிலந்துறை" என்னுந் தலத்துத்தோன்றி யவர்களென்பது அறியப்படும். முற்றவ முதிர்ச்சியாற் றெய்வீக மகிமைந்த மூதுணர்புலவர்களாய் எங்கும் புகழ்

பெற்ற "செங்குந்தமரபின்" கண், சிவனடிமறவாச் செல்வர்களாய்ச் சிறந்த இவ்விரு புலவர்களும் உறவின் முறைமையில் அத்தைமகனுகவும், அம்மான் மகனுகவும் அமைந்தார்கள். இவர்கள்பெயர் முறையே "இளஞ்சூரியர்" முதுசூரியரேன்ற தமிழ்நாவலர்சரிதை" யால் தெரிகிறது. ஆயின், இவர்களுள் ஒருவர் "முடமாகவும்" ஒருவர் "குருடாகவு" மிருந்தமையின், இவர்களுக்குள்ள ஒற்றுமையால், குருடராயுள்ளவர் மேல் முடமாயுள்ளவர் ஏறிக்கொண்டு உலாவிவருவர். அதனாலவர்களுக்கு ஆகிநாள் முதலாக "இரட்டைய ரேனப்" பெயர்வழங்கலாயது. அக்காலத்தே இப்புலவர்களை அபிமானித்துக்காத்த வள்ளல்கள், சனியூர் வில்லிபுத்தூராரைப் பாரதவிருத்தம் பாடுமாறு வேண்டிய வக்கபாகை ஆட்கொண்டானுகிய "கோங்கர்கோனும்" கச்சியிலிருந்த "சம்பராயன்" என்பானும், மற்ரோர் பாண்டியனு மெனத்தெரிகிறது. இவ்வரலாறுகள் தமிழ்நாவலர் சரிதையில்,

இரட்டையர் திருவக்கைக் கோங்கராயன் அசனம்
இடுவித்த போது பாடிய கவி.

*சாணர்க்கு முன்னிற்கு மாட்கொண்டநாயன் றமிழ்க்கொங்கர்
பாணுற்ற வரிவண்டு சேர்வக்கை நகராதி பக்கத்திலே [கோன்
பூணுக்கு வாரா திருப்பாய் விருப்பாகி யுயர்வானிலே
வீணுக்கு னின்ருக மெலிகின்ற தெவ்வாறு வெண்டிங்களே.

---

*சாணர்—சதுரர்; விழுப்புண்பட்ட தழும்புடைமைபற்றி வீரர் எனினுமமையும். சாணம்-தழும்பு.

சம்பராசன் விகடச் சமுத்திபாடச்சொல்லப் பாடியது.

எறிக்கும் புகழ்க்கச்சி யேகாம்ப ரன்சம்ப னெண்டிசைக்கும்
பொறிக்கும் புலிக்கொடி யான்புயம்வேட்டபின் பூவையன்னாள்
வெறிக்குங் குமக்கொங்கை மீதே விழிசொரி வெள்ளந்துளித்
தெறிக்கு நிவலை பழிக்குஞ்சிங் தூரத் திலகத்தையே.

இதனைத், 'தொண்டமண்டல சதகமுடையாரும்,

மேதைப் புலவரெண் ணேகாம்பரச் சம்பு மெய்ச்சநெடுங்
காதைப் புலவ ரிரட்டையர் பாடுங் கலம்பகமு
மோதற் கரியநல் லேகம்ப வாண ருலாவுமந்த
மாதைப் பனுவலும் பாராட்டிடுங் தொண்ட மண்டலமே.

எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதுங் காண்க.

படைவீடு முற்றியிருந்த பாண்டியனுக்குப்பாடியது.

காற்று லலைப்புண்டு சண்ணன் கடல்கடைந்து
மேற்று னெடுத்த விளக்கெய்து—மாற்றாத
செம்பொன் மலையில்லைச் சேலுக் கிடங்கொடுக்கச்
சம்பன் மலைகை தவா.

என்னுந்தலைக் குறிப்போடுவரும் பாடல்களால் இவற்றினதுன்மை கண்டறிக.

கலைமகளாரின் கருணாவிசேடம் சிறக்கப்பெற்ற இப்புலவர்களின் இளமைக் காலத்தே இவர்களின் தாய்தந்தையர் உயிர் நீத்தமைக்கு ஆற்றாதுவருந்தி அவர்களுக்குத் தாங்க ளியற்றவேண்டிய கடன்களை முடித்து அதுமுதல் சிவதல யாத்திரை செய்வானெண்ணிப் பிரதமத்தில் பூலோக கைலாயமெனவும், கோயிலெனவும் புகழ்பெற்று விளங்கும் சிதம்பர

க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்தார்கள். அக்காலத்தில், சிதம்பரத்துள்ள அடியார் குழாங்கள், அங்கே தரிசனத்திற்குவந்த இரட்டையர்களை நோக்கி, திருப்பாதிரிப் புலியூருக்குத் தோல்காப்பியத்தேவரியற்றியதுபோலச் சிதம்பரத்திற்கு நீங்கள் ஒரு கலம்பகமியற்றியருளவேண்டும் என்று வேண்டினர். இரட்டையர்கள்,

கோச்சக்கலிப்பா.

* தொல்காப் பியத்தேவர் சொற்றதமிழ்ப் பாடலன்றி
நல்காத் திருச்செவிக்கு நாமுரைத்த தேறுமோ
மல்காப் புனறதும்ப மாநிலத்துக் கண்பிசைந்து
பல்காற் † பொருளழற்கும் பாற்கடலொன்றீந்தார்க்கே.‡

(தமிழ்நாவலர் சரிதை.)

என்னும் செய்யுளைக்கூறி, 'சிவபெருமான்மீது கலம்பகம்பாடுதற்கு யாம் வல்லேமல்லேம்' என்றார்கள். கேட்டவர்கள், அதனால் தடைபடலின்றி, அங்ஙனங் கூறினமை பற்றியே நன்குமதித்துக் கலம்பகம் பாடும்படி பின்னும் வற்புறுத்த, அவர்கள் அப்பொழுதுந் துணிவின்றித் திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகத்திற் கயிறுசார்த்திப்பார்த்தார்கள். பார்த்தபொழுது,

---

* தொல்காப்பியத்தேவர்--இவரொருபுலவர்.

† பொருளழற்கும்—பிள்ளையழுதற்கும்.

‡ இச்செய்யுள் திருவாமாத்தூர்க்கலம்பக ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் காணப்படுகின்றது; 'நானுரைத்தது' எனவும், 'பொருமினர்க்கு' எனவும் பாடம்.

"பாடுவார் பாடும் பரிசில் வரிசையெல்லா
மாடுவா ரன்றி யயலா ரறிவாரோ
தோடுவார் காதன்றே தோன்றாத் துணையையர்
பாடுவா ரோரிருவர்க் கிட்ட படைவீடே."

என்னும்பாடல் அகப்பட்டது. அதனைக்கண்ணுற்ற இரட்டையர்கள் அச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியின் பொருளையறிந்து மனமுருகி, தம்மைப்பாடும்படி ஸ்ரீ ஆநந்தநடராஜர் கட்டளை யிட்டருளியதாகவே யெண்ணித் துணிந்து செய்யத் தொடங்கிப் பலபாவினங் களமைந்ததாய் அம்மானை, புயவகுப்பு, மதங்கம், காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை,ஊசல் என்னும் பதினெட்டுறுப்புகளுமியைந்த கலம்பகமென்னும் ஓர் பிரபந்தம்பாடி அரங்கேற்றிய ருள் பெற்றார்கள். அதன்பின், மற்றொருநாள் சபா நாதரைத் தரிசிக்கவேண்டிக் கோயிலுட் செல்லுகை யில் ஒருவன் மிகவாடம்பரத்தோடு தமக்கெதிரில்வர அவனைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அவன் கல்வியறி வில்லாதானுகையால் இவர்களைச் சன்மானியாது இறு மாந்திருப்ப, அதுகண்ட முடவர்,

"மூடர்முன்னே பாடன் மொழிந்தா லறிவரோ
வாடெடுத்த தென்புலியூ ரம்பலவா"—

என்றுரைத்தனர். அதுகேட்டுணர்ந்த குருடர்,

ஆடக்சப்பொற்
"செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபய
னந்தகனே நாயகனு னல்."

என மற்றவைதயுமுரைக்க, இவையெல்லாங்கேட்டு அவனருகிலிருந்த ஓரறிஞன் அவனுக்கிப்புலவர்கள் பெருமையைக்கூறிப்பரிசில்தரச்செய்ய அதுபெற்றவிவர்கள் பின்னரங்கு நின்றும் நீங்கித் "திருவாமாத்தூர்" என்னும் தலத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளிய அழகியநாதரைத் துதித்துத் திரும்புகையில், அத்தலத்துள்ள சிலர், இப்பெருமான்மீது ஓர் கலம்பகம் இயற்றியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அன்னோர் பிரார்த்தனைக்குவந்த புலவர்கள், "திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம் பாடி" அரங்கேற்றுவதானார்கள். அக்காலப் பிரபந்தத்துள்ள ஓர் பாடலிற் பம்பையாற்றிற்கு மேற்கரையிலுள்ள கோயிலென்று கூறியிருப்பதை அச்சபையிலுள்ளோர்கள் கேட்டுநகைத்து இப்பம்பையாறுமேற்கேயோடியிருப்பதை இவ்விருவருள், கண்ணில்லார் காணவிடினும், கண்ணுள்ளாரேனுங் காணவில்லையா? என்று பரிகசித்தார்கள். அஃதுணர்ந்த புலவர்களிருவரும் நமது வாக்கில் விளக்குவித்தருளிய திருவருட்செயலையுணர்ந்த பிறகே இப்பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றி முடிப்போமென வெழுந்து போனார்கள். அன்றிரவு சிவபிரான் திருவருளால் சத்தமேகங்களும் ஆரவாரித்து அதிவிருஷ்டியாய்ப் பொழிந்தமையின், †

---

† இதனைப் புலவர்புராணமுடையாரும்,
இன்றுமந்தநதியவ்வாறெழுகுதலும் பெருவெள்ள மெய்துமாயின் முன்றுலங்குவழியினும் போய்மாதை நகர்ச்சூழ்தரலுமுறையிற்காண் மின் குன்றுறழுமாண வங்கொண்டிகலுமிளம் புலவீர்காள்கோடிகோடி யென்றபஞ்சாக்கரஞ் செபித்தாயினுமரன் பாலருள்பெறலேயேற்றமாமே. எனக்குறிப்பிடுவதையுணர்க.

அந்நதி முன்னோடியிருந்த வழியைத்தடுத்துத் தென்றிசையாயோடி வடதிசையாய்த் திரும்பும்படி செய்தது. சூரியோதயமாவதற்குமுன் இவ்வாறுயினமையின் அன்றுமுதல் இப்புலவர்களருளிய 'மேற்கரைக் கோயில்'' என்பதே மெய்யாய்விட்டது. அது கண்ட அத்தலத்தாரும் ஏனையரும் அதிசயமும் அச்சமுமுடையவர்களாகி இப்புலவர்களை வணங்கி யாங்களியற்றிய அபராதத்தை மன்னித்தருள்வீராகவென்று வேண்டினார்கள். உடனே திருவுளமிரங்கினவர்களாய் இவ்விருவரும் முன்னாளில் விருத்தியபாடலைத் தொடங்கிவாசித்து அரங்கேற்றிமுடித்துச் சிவபிரான் அருள் பெற்றனரென்ப. தமிழ்நாவலர்சரிதையின்கண், ஆறுவிலகியபாட்டு என்னுந் தலைப்பின்கீழ்,

* ஆற்குழையோ வரவோ வாயர்பாடி யருமனையோ
பாற்கடலோ தம்பமோ தங்குமாவலம் பலபலவா
மாற்கமு மாகிசின் றூர்மாலை நாதர்வலங் கொள்பம்பை
மேற்கரை கோயில்கொண்டார்புரஞ்சிறிய வெங்கணைக்கே.

எனவருவதே இவற்றிற்குச் சான்றாகக்கொள்ளத்தக்கது.

பின்புலவர்கள், ''தெண்ணீர்வயற்றொண்டை நன்னாடுசான்றோருடைத்து'' என ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்காற் பாடல்பெற்றுள்ள அருந்தமிழ்நாடாகிய தொண்டை நாட்டையடைவானெண்ணிவருகையில், இடையிலுள்ள ''நாங்கூர்'' என்னும் க்ஷேத்திரத்

* ஆற்குழ-ஆலந்தளிர்.

தைக் கிட்டினார்கள். அக்காலிருவருக்கும் பசிநோய் வருத்தலால், அத்தலைப்பெருமானைக் குறித்து முடவர்,

"தேக்குபுகழ் நாக்கூர்ச் சிவனேயல் லாளியப்பா
நாங்கள் பசித்திருக்கை ஞாயமோ"—

என்றோதினர். உடனே குருடர்,

போங்காணும்
"கூறுசங்கு தோன்முரசு கொட்டோசை யல்லாமற்
சோறுகண்ட மூளியார் சொல்."

என்றோதினர். இப்படியிருவரும் பாடியவளவில் அப்பெருமான் அருள்சுரந்து ஓரந்தணவடிவாய்வந்து பொதிசோறளித்தருள, அதனை இவர்களுண்டுகளித்து அப்பெருமான் மீதும் ஓர்பிரபந்தம்பாடி அருள்பெற்று அங்குநின்றும் நீங்கித்தொண்டைநாடென்னும் உருவமைந்த பெண்ணிற் கொளியமைந்தவதனம்போல் விளங்கும், ஸ்ரீகாஞ்சிமாநகரத்தையடைந்து "ஏகாம்பர' நாதரைக்குறித்தோர் கலம்பகம் பாடியரங்கேற்றி, அத்தலம் சிறந்தவற்றினுஞ் சிறந்தனவான கச்சபாலயம், திருவேகம்பம், திருமயானம், திருக்காயா ரோகணம், மகாகாளேசம், திருமேற்றளி, அனேகபேசம், கடம்பை பணாதரேசம், மணீசம், வராகேசம், சுரகரீசம், பரசுராமேசம், வீரட்டகாசம், வேதநூபுரம், உருத்திரர்கா, இந்திராலயம், சதுர்முகசங்கரம், திருமாற்பேறு, திருவோத்தூர் என்னும் இத்திருப்பதிகள் இருபதுடையதாயும் "காமகோட்டமும், குமரகோட்டமும்" விஷ்ணுவாலயங்களும் உடையதாயும் விளங்கலின், அத்தலத்தை நீங்கற்கரு

மையாய்ச் சிலகாலம் வசித்திருந்தனர். அக்காலையில் சிலபிரான் திருவிழா நடக்கையில் பவனிவரும்போது அப்பவனியைச்சிறப்பித்து "ஏகாம்பரநாதருலா" எனவோர் பிரபந்தம்பாடினார்கள். அதையரங்கேற்றுகையில், விநாயகர் துதியெடுத்து.

" சாற்றிய வாயிரக்கான் மண்டபத்தின் சார்வாக
வேற்ற முடனே யினிதிருந்து—போற்றும்
விறல்விகட சக்ர விநாயகனை யேத்துந்
திறல்விகட சக்ரா யுதம்."

எனக்கூற, அரசனும், அங்குவந்திருந்த சபையோர்யாவரும், ஆயிரக்கான்மண்டபமும், விகடசக்ரவிநாயகரும் இங்கில்லையேயென, அதற்கிவர்கள் நாமும் அறியோம் அவளும் பொய்சொல்லாள் எனக்கூறி அவ்விரண்டும் வெளிப்படுங்கால் அரங்கேற்றுவோமென்று மீண்டும், தென்றிசையாய்ச் செல்லும்வழியில்; மாங்காடென்னும் ஊரின்கணுள்ள ஓர் வேளான் தன் பெண்ணை மாப்பிள்ளையினார்க்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுமிடையில் காடடர்ந்துள்ளவிடத்தில் மகளோடு கலந்து நிற்றலைக்கண்டு இரட்டையரில் முடவர் வியந்து,

" மாங்காட்டு வேளான் மகளை மருமகன்பாற்
போங்காட்டி லின்பம் புணர்ந்தானே"—

என்று கூறக்கேட்ட குருடர், விஷயத்தையறிந்து தக்ஷணமே மிகுந்த சமத்காரமாக,

ஆங்காணும்
" மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு."

எனமுடித்தனர். இங்ஙனம் வழியைக்கடந்து சென்று அங்குதனிகனுயுள்ள 'ஓமளாநாத' னென்னும், வேளாளனிடஞ்சென்றார்கள். அவனிவர்களைக் காண்டலும் பெரும்புலவர்களென் றறிந்திருந்தும், தனதைசுவரிய கருவத்தினல் சற்றுமதியாணுகிப் பலவாறுவைது வெளியிற்றுரத்த, அவனது அயல்வீட்டுக்காரனும் அங்ஙனமே சற்று மதியாது சீற, இப்புலவர்கள் மனம்வருந்தி வீதிக்கண்வந்து இருவருளொருவர்,

" ஒருகாவித் தண்டலம்வா ழோமளநா தன்வீ
டிருகாலும் பற்றி யெரிக."—

என்றோதினர். இது கேட்ட மற்றொருவர்.

அருகாருங்
" கம்பத் தான்வீடுங் கலந்தெரிக மற்றிவர்கள்
சம்பத்தெல் லாமொழியத் தான்"

எனவோதி அப்பாற்சென்றார்கள். உடனேயவ்விருவர்வீடுங் தற்செயலாய்த்தீப்பற்றிச் சகலசெல்வத்தோடு மழிந்தன.

அவணின்றப்பாற்சென்ற புலவர்கள், பாண்டியதேசத்தினை நோக்கித் "திருநேல்வேலிக்குச்"சென்றார்கள். அங்கேமூங்கிற்காடு நெருங்கிமேலே தழை படர்

ந்து, வழியுங்குறுகியிருக்கின்ற விடத்தே தினந்தோறும்பாற்குடங்கொண்டுசெல்லும் ஓரிடையன், அடியிற் சிவலிங்கமிருப்பதையறியாது செல்ல, அங்குவரும் போதெல்லாம் பாற்குடமிடறிப் பால் சிதருண்டுவருதலை ஒரு நாள் அவ்விடையன் கோபங்கொண்டு அவ்விடத்தைக் கோடரியால் வெட்டத்துணிய, அதை முடவராகிய புலவர்கண்டு,

" வேயீன்ற முத்தர்தமை வெட்டினு னோரிடையன்
ருயீன்ற மேனி தயங்கவே"—

எனப்பாட, அதைக்கேட்ட குருடராகிய புலவர்,

நேயாகே
" ளெத்தனை நாளென்றே யிடறுவான் பாற்குடத்தை
யத்தனையும் வேண்டு மவர்க்கு."

எனப்பாடி முடித்துச்சென்றார்கள். இதனையவ்வூரின் கணுள்ளாரறிதலும், இவர்கள் வாக்குவிசேடத்தால் அவர்களுக்குச் சிவபுண்ணியத்திற் சிந்தைசெல்ல, அக்காலத்தரசாண்டிருந்த பாண்டியராசனைக்கொண்டு அச்சிவலிங்கப் பெருமானுக்கோர் ஆலயம்புதுக்கி நித்தியநைமித்தியங்கள் நடத்திவருவதானார்கள். பின், புலவர்கள் "திருவாலவா" யென்னும் மதுரைமாநகர மடைந்து சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசிக்கக்கருதிப் பொற்றாமரைத் தடத்துட்சென்று, முடவர்மேற்படித் துறையிலிருக்கக் குருடர் கீழ்ப்படித்துறையிலிருந்து தங்கள் வஸ்த்திரத்தைத் துவைப்பாராயினர். அக் காலவ் வஸ்த்திரம் அலசியெடுத்துச்சேர்த்துப் பிழியுஞ்

சமயத்தில், தற்செயலாய் அவர்கையினின்று நழுவி நீரில்விழுந்தமிழ, அது கண்டமுடவர்,

"அப்பிலே தோய்த்திட் டடுத்தடுத்து நாமதனைத்
தப்பினு னம்மையது தப்பாதோ"—

என்றோதிப் பரிகசித்தனர். அதுகேட்ட குருடர் வெட்கி,

அப்படியே
"யானாலுங் கந்தை யதினுமோ ராயிரங்கண்
போனான் மயிர்போச்சுப் போ"

என்றோதிமீண்டனர். அப்போது முடவர் சற்றுவருந்தி,

"கண்ணா யிரமுடைய கந்தையே யானாலுந்
தண்ணார் குளிரையுடன் றாங்காதோ."—

எனக்கூறினர், அதுகேட்ட குருடர்,

எண்ணாதீ
"ரிக்கலிங்கம் போனாலென் னேகலிங்க மாமதுரைச்
சொக்கலிங்க முண்டே துணை."

எனக்கூறி யுட்கார்ந்தனர். உடனே யச்சொக்கலிங்கப் பெருமானுடையகிருபையால், நீரிலமிழ்ந்த கந்தைவஸ்திரம், நூதனவஸ்திரமாகி, யெழும்பிக் கரையின்கணே தங்கியிருக்க, அதுகண்டமுடவர், குருடராலதனைக்கொணர்ந்து வரச்செய்துலர்த்தி யுடுத்துக்கொண்டு, இருவருந் தங்கள் நித்தியநியதிகளை முடித்துச் சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசித்துமீண்டவர்களாய் ஓர்நாள் பாண்டியராஜன் சமுகஞ் செல்ல, அவ

னிவர்களைக் கண்டானுந் தக்கபரிசில் தரவெத்தனிக்க, அதுகண்ட ஓர் துர்மந்திரி அதைத்தடுக்க, உடனே யிவர்களுட் கண்ணுள்ளவர்கண்டு கோபித்து,

† "புராதன மான கவிப்புல வீரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமரம் விட்டிங்கு வந்த தென்னோ"—

என்றுபாட, அதுகாரணம் கண்ணில்லார் அறிந்து கொண்டு,

வந்தவாறு சொல்வேன்

"தராதல மன்னுந் தமிழ்மா றனையுந்தன் றம்பியையு
மிராகவ னென்று மிலக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே"

எனப்பாடிமுடிக்க, இவையெல்லாமுணர்ந்த பாண்டியன், புலவர்மகிழும்படி பரிசில் கொடுத்தனுப்பினன். அவன் பரிசிலாகக்கொடுத்த பொருளையும், தமதுணவுக்காக வேண்டுவனவற்றையும், ஒருவஸ்திரத்தில் முடிந்துகொண்டு, வழிநடக்கையில், மலவிசர்க்கத்திற்காக அம்மூட்டையை ஓர் பிள்ளையார்கோயிலில் வைத்துச் சென்று கழித்துச் சௌசமுடித்துமீண்டு அம்மூட்டையையெடுக்கப்போயினர். அப்போ தம்மூட்டையவிழ்ந்திருந்ததன்றி அதில் முடிந்துவைத்திருந்த பொருள் மாத்திரமில்லாமற் போனமையால் அங்கெழுந்தருளியுள்ள விநாயகக்கடவுளைநோக்கி, ஒருவர்,

---

†இது தமிழ்நாவலர்சரிதையில், சித்திரத்தனுமனைப்பாடச் சொல்லப் பாடியது. எனக்காணப்படுகின்றது

* "தம்பியோ பெண்டிருடி தாயா ருடன்பிறந்த
வம்பனே நெய்திருடு மாமாயன்"—

என்று கூறினர், உடனே மற்றொருவர்;

நம்பியவிம்
" மூத்தவனோ நம்பான் முடிச்சவிழ்ப்பா னென்செயலாஞ்
சோத்திரத்துக் குள்ள குணம்."

என்றோதி, யதனைமுடிந்து தலையின்கீழ் வைத்துக்கொண்டு இருவரு மங்ஙனே சிலநேரம் சயனித்திருந்து, பின்னரெழுந்துசெல்ல, அம்மூட்டையையெடுத்தனர். அப்போது முன்னிருந்த பாரத்தினும், பதின்மடங்கதிகமாயிருத்தலைக்கண்டு வியந்து முடிச்சவிழ்த்துப்பார்க்க, அதனுள் முன்னர்காணுமற்போன பொருள் விசேடமாயிருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து, சிலநாளங்கிருந்து அதன்பின்னொருநாள் அந்தநாட்டிலேயே கொடையாளனாகிய "திருவேங்கடமென்பவனை"யடுக்க, அவனிவர்களுக்கிரங்கிச் சம்மானம்பண்ணப் போந்தருணத்தில், அவன் தமையனாகிய "கண்ணுக்கினியா" னென்பவன்றடுக்க, அதுகண்ட முடவர் சினந்து,

" தேன்பொழியும் வாயான் திருவேங் கடத்துடனே
யேன்பிறந்தான் கண்ணுக் கினியான்காண்"—

---

* இவ்விஷயம் "புலவர்புராண" த்தினும் வருவதைக் காண்க. " தம்பியொருபெண்டிருடி தாயினுடன் பிறந்தவனுச் சாற்று மாமன், கொம்பியவாய்ச்சியர் குலையநெய்திருடி னேனு னது குலத்துக்குள்ள வம்பிதெனநானறி வேனீயுமெந்தம் பண ந்திருடல் வழக்கோவென்று தும்பிமுகப்பெருமான்றன் மடி பிடித்தோர் முழுப்பாட்டுஞ் சொன்னனன்றே.

என்றோத, அதுகேட்ட குருடர் விடயமின்னதென்ற றிந்து கொண்டவராய்,

யான்சொலக்கேள்
"சீதேவி யார்பிறந்த செய்யதிருப் பாற்கடலுள்
மூதேவி யேன்பிறந்தாள் முன்."

என்றே முடித்துமீள, இளையானதுகேட்டு வருந்தி யுடன்சென்று சமாதானங்கூறித்தந்த பரிசில்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நடுநாட்டை நோக்கிச்சென்றனர். அங்கே "திருவண்ணாமலையில்," சாக்தேய மத சித்தாந்தியான "சம்பந்தாண்டா" னென்பவன் தன் றலைமுண்டிதமாகச் சௌளம் பண்ணிக்கொள்ளும் சமயத்தில், இவர்களவன் பாற்செல்ல, அவனிவர்களைக் கண்டு பெரும்புலவர்களென்றறிந்திருந்தும் தனதுவித் தியாகர்வத்தினல் மரியாதைசெய்யாமல் ஓர் வெண்பா "மன்னேன்"றெடுத்து "மலுக்கே"ன்று முடிக்கவல் லீரோவென்றனன். அதுகேட்டவிவர்கள் நகைத்து, ஒருவர்,

† "மன்னுதிரு வண்ணா மலையிற்சம் பந்தனுக்குப்
பன்னு தலைச்சவரம் பண்ணுவதென்"—

என்று கூறினர். உடனே மற்றொருவர்,

---

† இது காளமேகப்புலவர் பாடியதாகத் தனிப்பாடற் றிரட்டிலும், விநோத ரசமஞ்சரியிலுள்ள காளமேகப்புலவர் சரிதத்திலும், இக்காலத்து வழங்குகின்றதாயினும், பழைய வழக்கு இரட்டையர்க்கே காணப்படுகிறது.

"சொன்னவரைட் பார்த்துமுன்பி னின்னசொற்களியை தரப்பாத் தொடுமி னென்று, னன்னவர்தா முடன் மன்னு

மின்னி

"னிளைத்த விடைமடவா ரெல்லாருங் கூடி
வளைத்திழுத்துக் குட்டா மலுக்கு."

என்று கூற. அதுகேட்ட "சம்பர்தாண்டான்" கர்வ மடங்கினவனாய்த் தக்கபரிசில் கொடுத்துவந்திப்ப, அதுபெற்ற புலவர்கள், மீண்டும் அண்ணாமலைநாதரைத் தரிசித்துக்கொண்டு "கோங்குதேய"த்தினை நோக்கிச் சென்றார்கள். அத்தேயத்திலிவர்கள் ‡ "கோடிமாடச் செங்குன்றூ"ரின்கணெழுந்தருளிய அர்த்தநாரீஸ்வரரைத் தரிசிக்கக் கடைமார்க்கமாகச்செலலுகையில், அவ்வீதியிலிவர்களை யிடித்துக்கொண்டுசென்ற கொங்குவேளாளர்களுடைய பெண்டிர்களைக்கண்டு ஒருவர்,

"செங்குன்றூர் வேளாண் சிறுமியரெல் லாங்கொழுத்தே
யங்காடிக் கண்வந் தலைகின்றார்"—

என்று கூற, மற்றொருவர்,

மருணைநகர் வாழ்சம்பந் தாண்டா னுக்கீண், டென்னவிதத் தினுக்காகத் தலைச்சவரம் பண்ணுகின்ற தென்ன மின்னார், மன்னவனைக் காந்தளங்கை கொடுகுட்டா மலுக்கென்றும் வகுத்திட்டாரே.

எனவரும் புலவர் புராணத்தையும், தமிழ் நாவலர் சரிதையையும் பார்க்க.

‡ கொங்கு நாடேழினிலொன்று. இது தற்காலம் திருச்செங்கோடு என்னும் பெயருடன், சேலம் ஜில்லாவில் சங்ககிரி துர்க்கம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு (S. I. R.) நான்கு மையில் தூரத்திலுள்ளது.

2

தங்கொழுநர்

"போதா மளவுநன்செய் புன்செய்க் குழைத்துறங்கு
மேதா விடிப்பவ ரற்றே."

என்று கூறினர். இப்பாலிவர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கொங்குநாட்டிலிருக்க மனமின்றிச் சோழநாடு செல்லக்கருதித் திரும்புகையில், மலையு மலைச்சாரலுமாகிய கடுவழியிற்சென்று வருந்துங்கால், ஒருவர்,

"குன்றும் வனமுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று திரிவதென்றுந் தீராதோ"—

என்றனர். அதுகேட்ட மற்றொருவர் மனஞ்சலித்து,

வொன்றுங்

"கொடாதாரைச் * சங்கென்றுங் கோவென்றுஞ் சொன்ன
விடாதோ வதுவே யிது.

என்று கூறிநடக்க இருவரும் சோழநாடுகுறுகி வழியில் தம்மைப்போன்றருள்பெற்று ஆசுகவிப்பெருமாளாகிய, காளமேகப்புலவரைக்கண்டு தம்முடனழைத்துக்கொண்டு கமலாலயமென்னும் திருவாரூரையடைந்து $ தேவாசிரியனைவணங்கிப் புற்றிடங்கொண்டவன்மீகநாதரையும், வீதிவிடங்கப் பெருமானையும் சர்வலோக நாயகியாராகிய பிராட்டியாரையுந் தரிசித்தனர். அப்போது மேலிருக்கும் குருடர்,

---

* சங்கநிதியென்றும், காமதேனுவென்றும்.

$ கோயில்வாயிலிலிருக்கு மண்டபம் .

† "நாணென்றால் நஞ்சிருக்கு நற்சாபங் ‡ கற்சாபம்
¶ பாணந்தான்....................."—

எனப்பாடி அவ்வடியை முடிக்க நாவெழாதிருக்க, அக்கால் அருகிலிருந்த காளமேகப்புலவர், "மண்டின்றபாணமே" எனக்கூறினர். அதுகேட்டுக் கீழிருந்த முடவர், தம்மால் முடிக்கமுடியாத சீர்களை ஆச்சரியப் படத்தக்க பொருளமைதியுடன் முடித்ததற்குவியந்து, பாட்டின் எஞ்சியபகுதியை,

தாணுவே
"சீராரூர் வாழுஞ் சிவனே சிரிப்பன்றோ
நேராரூர் செற்ற நிலை."

எனப்பாடி முடித்துப்பின், காளமேகப்புலவரைமெச்சி,

"விண்டின்ற கீர்த்தி விளைகாள மேகமே
மண்டின்ற பாணமென்ற வாயினிக்கக்—கண்டொன்று
பாகொடுதேன் சீனியிடும் பாக்கியம்பெற் றேமிலையே
யாகெடுவோ முக்கிங்கென் னும்."

---

† இப்பாடலின்பொருள் அக்கினிஸ்தம்பமாய் விளங்கி யிருப்பவனே! சிறப்புப்பொருந்திய திருவாரூரில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவபெருமானே! திரிபுர தகனஞ்செய்த காலத்தில் உன் கையிலேந்திய வில் நாரியோ நைந்திருந்தது. அவ் வில்லோ வளைக்கப்படாத கல்லாயிருந்தது. அம்போ மண் தின்னப்பட்டிருந்தது. இப்படி உனக்குக்கிடைத்த யுத்தாயுத மெல்லாம் ஒன்றுக்கும் உதவாமற்கேவலம் அவலமானவைகளா யிருக்க, சத்துருக்களுடைய நகரத்தை நீ எரித்தாயென்பது எப்படியோ? யோசிக்குமிடத்திற் சிரிப்பாயிருக்கிறதென்பாம்.

நாண் நஞ்சிருக்குமென்றது - விஷம் பொருந்திய பாம் பென்றும்.

‡ கற்சாபம் - மேருவில்லென்றும்.

¶ மண்தின்றபாணம் - பூமியுண்ட விஷ்ணுவென்றுமாம்.

என்று கூறினார்கள். அதுகேட்ட காளமேகப்புலவர் மகிழ்ந்து நம்மை யிவர்கள் துதிக்க, நாம் வறிதே யிருத்தல் மரபல்லவென்று கருதி,

"பூண்டான் முறையிற் புவியுளுந்தா தன்மகனு
மாண்டான் மகனும்போன் ருனவுமக்—கீண்டெது தான்
வாய்க்கா § தயிற்குலத்தீர் வானமுது முக்கண்மொழிக்
சேய்க்காதே லென்மொழிக்கிங் கென்."

என்றுகூறித் துதித்து அவரிடத்தினின்றும் விடை பெற்றுக் கடிதில் நீங்கிப் பலவிடங்கள் தோறுஞ் சென்று பாடல்பாடிப் பரிசில்பெற்றுவருங் காலத்துத் தமக்கெதிர்ப்பட்ட ஒரு மங்கையைக்கண்டு அவளிடையை வியந்து,

"நடையொன்று போதகங் கோடொன்று மென்முலை நாட்டமிரு, கடையொன்று நீல விழியிணை யாலங் கமலமுகப், பெடையொன்று தமற் பிறைசூடு நாதன் பிரமன்வெற்பி விடையொன்று மில்லைமற் றெல்லா வுறுப்புமுண் டேந்திழைக் கே.

"பாதாதிகேச முதலா விவளைப் படைத்தமலர்
வேதா மருங்குல் வெளிவைப்ப ளேவிந்த மேதினியி
*
லாதார மின்றி யிரண்டிள நீரந் தரஙிற்குமோ

ஏதா யினுக்கொஞ்ச மில்லாதிராதிடை யேந்திழைக்கே."
எனப்பாடியும்,

§ செங்குந்தமரபிலுதித்தீர்.

"ஓங்கிய செந்தமிழ்த் தாதற் கடிமையவ் வூரதனு
ளுங்கவி சொல்வது மில்லையென் றேகம்ப நாடன்சொல்ல
வாங்கவ னேறுஞ் சிவிகை சுமந்து மடப்பையிட்டுத்
தாங்கவி கொண்டதுங் கூவந்தி யாக சமுத்திரமே."

"மட்டாருஞ் செங்கழு நீர்மணி மார்பரை வாழ்த்துமந்தக்
கிட்டாத யாசகர் கிட்டிவந் தாலதைக் கேட்டுமுன்னுட்
பட்டோலை வாசித் தவரவர்க் குள்ள பரிசையெல்லாந்
தட்டா தளிப்பது கூவந் தியாக சமுத்திரமே."

எனக் கூவத்தின்கண், பெருங்கொடை வள்ளலாகிப் புகழ்பெற்றுத் திகழ்ந்த "நாரணனேன்பானை"ப்பாடி மகிழ்ந்திருந்தனரென்ப. இவை, தொண்டமண்டல சதகத்தின் மேற்கோளில்,

"இடுவார் சிலரு மிடாதார் பலரும்
வடுவிலா வையத் திருக்கப்—படுபாவி
கூவத்து நாரணனைக் கொன்றாயே கற்பகப்பூங்
காவெட்ட லாமோ கறிக்கு."

என வருவதைக்கண்டுகொள்க. அன்றியும், வீர சம்பு என்பவர்க்கும் இவர்க்கும் நடந்த சம்பாஷணை யினும், கூவராயன் ஈகைதனைப்புகழ்ந் திருப்பது வருமாறு:—

வீரசம்புவினு?

"பதிவீர சம்புவென்று பாராமற் கல்விக்
கிதமுளவி ரட்டையரே யீகை—யுதவில்வலக்
கைத்தலத்திற் கொண்டு களிக்காம லும்மிடக்
கைத்தலத்திற் கொள்ளுவதேன் காண்."

இவர்கள்விடை.

" கூவரா யன்றியாகங் கொள்வோம் வலக்கைமுடி
யாவர் தரினுமிடக் கைகொள்வோம்—பூவுலகின்
மின்பணிமின் ஞர்மதனே வீரசம்பு வேயினிரா
மின்பமு நேரே மினி."

வீரசம்புவினு?

" என்னுடைய பேரும் புகழு மிருஞ்சிரு
மென்னுடைய வீகையுங்கண் டெப்படிநம்—முன்னவனை
யாவலுட னேயதிகஞ் சொன்னீ ரிரட்டையரே
கூவரா யன்னியல்பென் கொல்."

இவர்கள்விடை.

" மாதாபி தாவுமவன் மன்னுகுரு தெய்வமவன்
ருதா வவனே தருங்கீர்த்திக்—காதாரன்
றியாக சமுத்திரன் றண்கூவ ராயன்றன்
னிகைதனேச் சொல்லவெளி தோ"

வறுமைவந்தடைந்து வருந்தியபோது, தெய்வங்களை
நோக்கி யுரைத்தது.

"கேட்ட வரமளிக்குங் கீர்த்தியுள்ள தெய்வங்காள்
கூட்டோடே யெங்கே குடிபோனீர்—பாட்டாய்கேள்
செல்கால மெல்லாஞ் செலுத்தினே மல்காலங்
கல்லானேஞ் செம்பானேங் காண்."

இரட்டையர் பாடிய வெண்பா.

" கண்ணுடி காட்டுங் களிறுஞ் சுரைப்பழத்தி
னுண்ணுடு புக்க வுறுபொருளு—மண்ணு
கனக்குறைந்த வாறென் கயவர்பாற் சென்று
தினந்தெரிந்த வாறெனவே செப்பு."

தெரிந்தவாறுவது, கயவரை முன்காட்சியிற் கனமாக நினைத்துப்பின் இலேசாகத்தெரிந்தவாறுமென்க.

இனிப், புலவர்களிருவரும் காளமேகப்புலவரை மீண்டுங்காண வேண்டுமென்னும் விருப்பால் அவருடைய வாசஸ்தானமான திருவானைக்காவுக்குவர, அப்போது தெய்வகதியால் அப்புலவர் தேகவியோகமெய்தி அவரது திருமேனிமயானத்தில் வேகக்கண்டு இவ்விருபுலவர்களுந் துக்கித்து,

"ஆசு கவியா லகில வுலகெக்கும்
வீசு புகழ்க்காள மேகமே—பூசுரா
விண்டின்ற செந்தழல்வாய் வேவதே யையையோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய்."

எனப்பாடிச் சோழநாட்டிலுள்ள பிறதலங்களையுந் தெரிசித்துக்கொண்டு மீளவு முன்விட்டுவந்த தொண்டைநாட்டைநோக்கி நடந்துவருங் காலையில், காஞ்சிமாநகரத்தில் அரசாண்டிருந்த சோழவமிசத்தினன் ஓர்நாள் யாதுகருதியோ யாகஞ்செய்தற்கெண்ணிப் பூமியைத் திருத்துகையில், மண்மேடாயிருந்தது கரைந்து "ஆயிரக்கான்மண்டபமும், விசடசக்கர விநாயகராலயமும்" விளங்கக்கண்டு, ஆனந்தக் கடலிலாழ்ந்து பரவசனாய் இவ்விருபுலவர்களையும் ஒற்றரைக்கொண்டு வரவழைத்து அவர்கட்கு வந்தனைவழிபாடு புரிந்து ஓ! தெய்வீகப்புலவர்களே! தாங்களுலாவிற்குறித்த படியே நிகழ்ந்தன. அதியற்புதமே! தங்களுலாவுந் தெய்வீகவுலாவே எனப்புகழ்ந்து அரங்கேற்றல் செய்

வித்துப் புலவர்களுக்குக் கனகமழைசொரிந்து சந்தோஷப்படுத்தினன்.

அன்று முதல் அவ்வுலாவிற்குத்* தெய்வீகவுலாவென்று பெயராயிற்று. இவ்வாறிப்புலவர்கள் சோழநாடு, பாண்டிநாடு, சேரநாடு, நடுநாடு, தொண்டைநாடு முதலிய எல்லாநாட்டினுமுள்ள சிவாலயமாதிய தேவாலயங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு முடிவில், கைலையங்கிரிக்கிருப்பிடமாகிய வடநாடடைந்து, அதுமுதல் தாங்கள் ஆங்காங்குதரிசித்த சிவமூர்த்தி, விஷ்ணுமூர்த்தி, முதலியவைகளில், சுவயம்புமூர்த்திகளைக்குறித்துச் "சுவயம்புலா" என்னுமோர் பிரபந்தம்பாடி, மீண்டும் அம்மூர்த்திகளைக்குறித்து "அம்மானை" என்னுமோர் பிரபந்தமும்பாடத்தொடங்கி, அவ்வம்மானை என்னும் பிரபந்தத்தில், ஒருவரொரு தலைத் தேவதையின் திருவிளையாடல் அடியிற்காட்டுமாதிரியாக இன்னதென் றோரடியால் குறிப்பிக்க, மற்றொருவர் அதிற் ‡ பிரசினங்கற்பித்து, வேறோரடியால் வினவ? அதற்குக் கலைமகளார் வினைதார்த்தமாகத் தனியடியால் விடைதர, இப்படியநேகம் பாடல்களை மூவரம்மானை எனவழங்குமாறு திருவாய் மலர்ந்தனர். அவை வருமாறு:—

சித்தம்பூர் வாழுஞ் சிவனளித்த பிள்ளையார்
மெத்தப் பெருவயிறு வீங்கினர்கா ணம்மானை
மெத்தப் பெருவயிறு வீங்கினரே யாமாயி
னித்தரையின் மீதவருக் கேச்சன்றோ வம்மானை

* ஏகாம்பரநாதருலா. ‡ பிரசனம்-வினா.

யிரவுபகல் குட்டுணிக்கிங் கேச்சுண்டோ வம்மானை.

(2) ஆதார மாங்குடந்தை யாதிகும் பேச்சுரனார்
கோதாடு மன்மதனைக் கொன்றெரித்தா ரம்மானை
கோதாடு மன்மதனைக் கொன்றெரித்தா ராமாயின்
மாதாபி தாக்கள் பழி வாங்காரோ வம்மானை
வாங்குதற்கு முன்வாயின் மண்விழுந்த தம்மானை.

(3) இப்பூமி தன்னி லியல்பாங் திருத்தணியில்
முப்பூ விளையு முருகருக்கே யம்மானை
முப்பூ விளையு முருகருக்கே யாமாயி
னப்பவருக் கங்கே யரிதல்லோ வம்மானை
யவர்க்குமுக மாறுனு லப்பரிதோ வம்மானை

(4) அடுத்ததிருக் காவிரிசூ ழணியரங்க ரெப்போது
மெடுத்ததிருக் கோயிலைவிட் டெழுந்திரா ரம்மானை
எடுத்ததிருக் கோயிலைவிட் டெழுந்திரா ராமாயிற்
படுக்கையில் விடந்தீண்டிப் பட்டனரோ வம்மானை
பட்டனரென் றன்றே பருந்தெடுத்த தம்மானை.

(5) தெண்டிரைசூழ் தில்லைச் சிவகாமித் தாயார்க்குக்
கண்டமெலா ஞானக் கரும்பதுசா ணம்மானை
கண்டமெலா ஞானக் கரும்பதுவே யாமாயி
னண்டர்பிரா னுலைதனி லாட்டானோ வம்மானை
யாடிப் புலியூ ரமர்ந்தனன்கா ணம்மானை.

எனவருமாற்றாலறிக. இங்ஙனம் அளவற்ற பாக்கள் பாடிப்பலவற்புதங்களை விளைத்திருந்து சிவானந் தப்பெருவாழ்வடைந்தனரென்ப.

இப்புலவர்கள் கலம்பகம் பாடுவதில் மிகச்சிறந்த வர்களென்பதை,

வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்குச் செயங்கொண்டான் விருத்த மென்னு, மொண்பாவுக் குயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன், கண்பாவு கலம்பகத்திற் கிரட்

டையர்கள் வசைபாடக் காளமேகம், பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காச லாதொருவர் பகரொணுதே.

எனப்பிற்காலத்தார் பாடியுள்ள செய்யுளே தக்க சான்றும்.

இப்புலவர்கள் திருவேகம்பமுடைய நயினூர்பேரில் பாடிய வண்ணம்.

மறுத்தோன்ற வெளுத்தபிறை படப்பாந்த ளிடைச்செருகி
வளர்த்தோங்கி முடித்தசடையார்—காஞ்சனேமனேயார்
மலர்க்காந்தண் முருக்கவிழ விதழ்த்தேன்கள் குறித்தொழுகி
மடைத்தேங்கி யடைத்து வருநீர்—போஞ்சுழிவழியே
சிறுத்தூண்டில் முரித்தசுற வரக்காம்ப லுழக்கியொரு
சிறுச்சேம்பை முறித்து வெடிபோய்—வீழ்ந்தயலருகே
திடப்பாங்கர் முடக்கமுகின் மடற்கீன்று களித்துவரு
திருக்காஞ்சி புரத்தி றைவரே—காம்பரரடியே
குறித்தோர்ந்து தடிச்சுளுடல் வளைத்தாம்பி முளைத்தனைய
குடைக்காம்பு பிடித்து வரும்வே—தாந்தவிரதியர்
குலக்காந்த னெருத்தனொடு குலக்காந்தி யொருத்தியிரு
குடித்தீங்கு விளைத்து மிகுமால்—பூங்கொடியனேயா
ளுறச்சேர்ந்து மடித்தலையள் வளர்த்தேக்க டமக்குமல
வுயிர்ப்பாங்கி தமக்கு மலபா—தாம்புயமலரே
வுலைப்போன்ற பரற்பொதியி னடித்தீந்து விரற்கருகி
யுலக்கான்ற சுரத்தில் வருநீர்—தேர்ந்துளிர்தெரிவீரே.

இவ்வளவே, இரட்டைப்புலவர்கள் வரலாருகத்தெரிந் தவை. இச்சரிதங்களால் இரட்டைப்புலவர் தெய் வீகப்புலமைவாய்ந்த பெரியோர்களென்பதும், ஐங்க ரக்கடவுளே இப்புலவர்கள் வசைக்கவிகேட்க விருப்ப ங்கொண்டு வலிந்தாட்கொண்டு பாடப்பெற்ற பேரடி

யார்களென்பதும், பூமியில் மறைந்திருந்த ஆயிரக்கான்மண்டபமும் விகடசக்கர விநாயகராலயமும் வெளித்தோன்றப்பாடிய உத்தமகவிகளென்பதும், சிவபுராணக்கதைகள் பலவற்றையும் மிகப்புராதனமான நூல்களின் கருத்துக்களையும், தம்முடைய நூல்களுள் மிக அழகாக அமைத்துப்பாடிப் பிற்காலத்தார்க்கு வழிகாட்டிப் பெரும்புகழ்பெற்ற மகோபகாரிகளென்பதும், மற்றும் இவர்களது உத்தம குணவிசேடங்களும் நன்கு விளங்கும்.

இவர்களுக்கு வழங்கிய "இரட்டைய" ரெனும் பெயர் இப்புலவர்களுள் ஏற்பட்டிருந்த ஒற்றுமையுணர்ச்சியானும், அங்கஹீனர்களாய் நேர்ந்த காரணத்தால் ஒருவர் சகாயமின்றி ஒருவர் வாழமுடியாததானும், இப்புலவர்களுக்கு இப்பெயர் வழங்கியிருக்கலாம் போலும், இங்ஙனம் சீரும் சிறப்பும் தெய்வப்புலமையும் நிரம்பி இப்புலவர்கள் திகழ்ந்திருந்தது நந்தமிழகமெனின் இதன்பெருமை அளவிடற்பாலதோ!

இனி இப்புலவர்பிரான்கள் பாடியனவாக மேலேகுறித்தபாடல்களில் "அப்பிலேதோய்த்திட்" என்பது ஒப்பிலாமணிப்புலவர் வரலாற்றுடனும், படிக்காசுப்புலவர் வரலாற்றுடனும் "மன்னுதிருவண்ணுமலை" என்பது காளமேகப்புலவர் வரலாற்றுடனும் "தேன்பொழியும்வாயான்" என்பது அந்தகக்கவிவீரராகவமுதலியார், வரலாற்றுடனும், "தம்பியொரு பெண்டிருடி" என்பது இராமகவிராயர் வரலாற்றுடனும் இக்காலத்

துவழங்குகின்றன. இவற்றில் பாட பேதங்களும் சிலவுள. ஆயினும், இவையெல்லாம் தமிழ் நாவலர் சரிதை சோழமண்டல சதகம், முதலிய நமக்குச் சில நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட நூல்களில் அவ்வப்பாடல் எழுந்த சரிதக்குறிப்புடன், மாறுபாடின்றி ஒப்ப வழங்கப்படுதலால், இக்காலத்தவர் வழக்கினும் முன்னோர் வழக்கை நாம் கொள்ளத்தக்கதென்பது ஐயமற விளங்கும்.

இனி இரட்டைப்புலவர்காலமின்னதென்பதை ஆராய்வோம்.

வில்லிபுத்தூரர் மகனார் வரந்தருவார் பாடிய பாரதச் சிறப்புப் பாயிரத்தில்,

எங்குமிவனிசைபரப்பிவருநாளில் யாமுரைத்தவிந்தநாட்டிற், கோங்கர்குலவாபதியாட்கோண்டா னென்றொருவண்மைச்சுரிசிரோன்றி, வெங்கலியின் மூழ்காமற்கருநடப்பேர்வெள்ளத்து விழாமனுன்காஞ், சங்கமென முச்சங்கத்தண்டமிழ் நூல்சலங்காமற்றலேகண்டானே.

ஆற்றியமெய்ச்செல்வத்தாலளகையை வென்றிருங்கவினலமரரூரை, மாற்றியபொற்றட மதில்சூழ்வங்கபாதையினறத்தின்வடிவம்போலத், தோற்றியவக்கோங்கர்பிரான்சூழ்தமிழானட்கோண்டான்சுற்றத்தோடு, போற்றியவிப்புவிமுழுதுந்தன் திருப்பேர்மொழிகொண்டேபுரந்தானம்மா.

பிறந்துய்யக்கொண்டவனிப்பேருலகம்பெருவாழ்வு கூருநாளி, னிறைந்தபுகழ்சனிநகர் வாழ்வில்லிபுத்தூரனை நோக்கினீயுநாளும், பிறந்ததிசைசிறப்பப் பாரதமாம் பெருங்கதையைப்பெரியோர் தங்கள், சிறந்தசெவிக்கமுதமெனத் தமிழ் மொழியின் விருத்தத் தாற்செய்கவென்றான்.

எனவருதலால் வக்கபாகையிற் கொங்கர் குலபதியாய்வந்த ஆட்கொண்டான் என்னும் வள்ளல் சனியூர் வில்லிபுத்தூரரைப் பாரத விருத்தம் பாடுமாறு வேண்டினன் என்பது அறியப்படுகின்றது. தமிழ்நாவலர் சரிதையில்,

சாணர்க்கு முன்னிற்குமாட் கொண்டநாயன் றமிழ்க்கொங்கர்கோன், பாணுற்றவரிவண்டு சேர்வக்கை நகராதி பக்கத்திலே,

என இரட்டையர் பாடுதலானும், இதிற்காணப்படும் வக்கைநகர் இவ்வக்கபாகையேயாமென்பதும், ஆண்டு ஆட்கொண்டநாயன், கொங்கர்கோன் எனப்படுவானும், இக்கொங்கா குலபதியாகிய ஆட்கொண்டானே என்பதும், பெயரொற்றுமைபற்றி எளிதிலறியப்படும். இதனால் பாரதவிருத்தம்பாடிய வில்லிபுத்தூரரும், இரட்டையரும் ஒருகாலத்தவர்களாதல் நன்கு தெளியப்படும்.

அன்றியும், வில்லிபுத்தூரர்க்கும், திருப்புகழ்பாடிய அருணகிரிநாதர்க்கும், "சுந்தரந்தாதி" என்னும் ஒரு நூலுக்கு உரைகூறும் விஷயமாகப் பெருஞ்சம்வர்தம் நிகழ்ந்ததாக டிஸ்டிரிக்டு முன்சீப்பாகவிருந்து பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்ட வடக்குப்பட்டு ஸ்ரீமத் த. சுப்பிரமணியபிள்ளையென்பார் வெளியிட்டுள்ள அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ் முதற்பாகம் இரண்டாம் பதிப்பில் அவர் குமாரர் ஸ்ரீ: வ. சு. செங்கல்வராயன் என்பார், "அருணகிரிநாதர் ஆராய்ச்சி" என்ற தலைப்பின்கீழ் நன்கு விளக்கியிருக்கின்றனர்.

திருவண்ணாமலையிற் பிரபலமாகவிருந்த "சம்பந் தாண்டான்" என்பானும், அவர்காலத்திருந்ததாகவும் அருணகிரிநாதர்க்கும், சம்பந்தாண்டானுக்கும், பத்தி காரணமாக ஓர்வாது நடந்தேறியதாகவும் தெரிகின் றது. அருணகிரிநாதர்க்கும், வில்லிபுத்தூர்க்கும் நடந்த சம்வாதமும், சம்பந்தாண்டானுக்கும், அருண கிரிநாதர்க்கும் நிகழ்ந்த தர்க்கவிஷயமும், நாம் தக்க சரிதமுகத்தானறிவதால், வில்லிபுத்தூரார், அருணகிரி நாதர், சம்பந்தாண்டான் இம்மூவரும் ஒரு காலத்த வராகக் கொள்ளத்தடையில்லை. இவர்கள் திருவண்ணா மலையில் இங்கிலீஷ் 1450-ஆம் அரசுபுரிந்தபிரபுடதே வராஜன் காலத்தவரென்பதை ஸ்ரீ: வ.சு. செங்கல்வரா யன் அவர்கள் தக்கசாஸன ஆதாரங்கண்டு கருதுகின் றார்கள். அருணகிரிநாதர்காலம் இற்றைக்கு 460-ஆண் டுகட்கு முற்பட்டதென்று நிச்சயிக்கையில், இவருடன் வாது நிகழ்த்திய வில்லிபுத்தூரார்க்கும் இக்காலமேயா மென்பது சொல்லாமலேயமையும். வில்லிபுத்தூரார்க்கு 460-வருடங்கள் ஆம்போது நமது இரட்டைப்புலவர் க்கும் அஃதே பொருந்திற்றும். காரணம், வக்கைநகர் வரபதி ஆட்கொண்டானை வில்லிபுத்தூரரும், இரட்டை யரும் பாடுதலானேயாமென்க. இச்சிற்றாராய்ச்சியில் நமது தெய்வப்புலமையாளர் இற்றைக்கு நானூற்றறு பதுவருடங்கட்குமுன் விளங்கியவரென்றுகொள் வதேபொருத்தமுடைத்தாம்.

இரட்டைப்புலவர் காலத்தைப்பற்றிமஹாமஹோ

பாத்தியாயர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ: உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும், திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கலம்பகத்தின் முகவுரையில், தொல்காப்பியத்தேவர் காலத்தைக் கூறவந்தவிடத்து, "இரட்டையர்களுடைய காலத்திற்கு முற்பட்டவரென்று தெரிதலால், இந்நூலாசியர், அவர்களாற் பாடபெற்ற வரபதியாட்கொண்டானென்னும் பிரபுவுக்கும், அவர் விருப்பத்தின்படி பாரதம்பாடிய ஸ்ரீ: வில்லிபுத்தூராழ்வாருக்கும் அவர்காலத்தவர்களாகிய ஸ்ரீ: அருணகிரியார் முதலியவர்களுக்கும் முற்பட்டவராக எண்ணப்படுகின்றார். என்று கூறுவதையும் இதற்கு ஆதரவாகக்கொள்க.

இரட்டைப்புலவர்கள் சேங்குந்தமரபினரேன்பதை,

" *அத்தை மகன்குரு டம்மான் மகன்முட மாகிக்கீழ்மே*
லொத்துறைந் தேகூறு பாடோ டணிகொ ளுலப்பில்கவி
முத்தரி லோதியே கம்ப ருலாமுன் மொழிந்தெவருஞ்
சித்த முவப்பத் திரிவோர் செங்குந்த சிலாக்கியரே."

எனவரும் திருவிருததத்தானுமுணர்க.

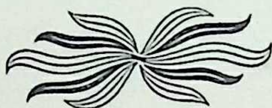
இப்புலவர்கள் திருவாமாத்தூர்க்கலம்பாடிய வரலாற்றைப் பற்றிச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் க்ஷேத்திரக்கோவைப் பிள்ளைத்தமிழ்ச் சிற்றிற்பருவத்திற்கண்ட ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

" *எம்பால்வந்தீரிரட்டையர் ரெம்மைப்பாடுவீரெனநே*
யெம்மானருளத் திருமுன்னே யிருந்தே கலம்பகம்பாடச்
செம்பாகஞ்சேர் கலம் பகத்திற்சிறந்தகங்கை மேற்கரையிற்
றிகழாலயங்கொண்டாரென்று செப்பப்புலவரதேதென்ன

நம்பாநாங்களுரைத்தபடி நதியைக்கீழ்பாற்றிருப்பென்ன
நாதனருளால் வடக்குவிட்டு நண்ணுங்கீழ்பாற்பெருகிவரும்
பம்பாநதிசூழா மாத்தூர்ப்பாலாசிற்றில் சிதையலே
பச்சைமயில்வாகனுன்னைப்பணிவோஞ்சிற்றில்சிதையலே"

இரட்டைப்புலவர்சரித முற்றிற்று.

சுபம்.

Printed by Thompson & Co., at the Minerva Press, Madras.